

Lina Österman: Total harmoni i Forumtorgets japanska teceremoni

På Forumtorget stannar tiden varje torsdag eftermiddag under en månad. Den som väl gått in i glaspaviljongen och klarat ceremonin kommer ut som en ny, bättre människa.

I Forumtorget glaspaviljong stannar tiden varje torsdag eftermiddag under en månad. Då kan man delta i en japansk teceremoni.
Foto: David Willebrand

Krönika 2025-01-18 13:30

Lina Österman

ⓘ Det här är en krönika. Åsikterna i texten är skribentens egna.

Vi hastar genom staden efter sen hämtning på fritids, det är jag och min åttaåriga dotter. På trappan nerför skolan hinner vi dock lägga märket till de vackra, men oroväckande rosa stråken över himlen – kanske Kaliforniens eldar som gör sig synliga här, kanske Ukrainas, Gazas, eller någon av alla världens konflikter som nyss pågått eller pågår, likt dem i Munchs ångestfyllda "Skriet", vars färger

alstrades av de väldiga vulkanutbrotten i Krakatoa.

Himlarna är världens spegel, om än något fördröjd nyhetsrapport. Ovanför Domkyrkan ser vi sedan två korsade flygplansstreck upplösas vilket får mig att tänka på Nobelpristagaren i litteratur, poeten Nelly Sachs, som "I dödens boningar" från 1947 kopplade ihop "bilden" av sitt judiska namn med Förintelsen: "Till er mina kära döda räcker jag dessa ord i natten. Mitt namn (Sachs – betyder sax på svenska) med rök – en sax målad på den blå himlen/ O ni skorstenar – – –"

När vi nästan är hemma passerar vi Forumtorget och dess glaspaviljong. Därinne rör sig en figur som sidledes världen, mot all annan rörelse i staden, som ville hon sakta ner tiden – en geisha. Vi, eller rättar sagt, den pinsamma mamman, kan inte motstå frågan; "vad händer här?" varpå; "japansk teceremoni – det finns ännu plats för er" blir svaret. Och så, just där och så lätt, lämnar vi världens bekymmer utanför.

"Alla sitter vi mållösa, hänfödda och låter den svenska tystnadens obehag sakteliga övergå till ett ytterst bekvämt och avslappnat japanskt samkväm" skriver krönikören om Forumtorgets tillfälliga tesalong.

Foto: David Willebrand

Vi är fem främmande gäster som bugar inför den pedagogiska ceremonimästaren. Vid varje rörelse hon tar försvinner omvärlden alltmer trots de transparenta väggarna. Alla har tagit av sig skorna och ytterrockarna och smugit sig in på den japanska tatami-mattans mjuka dynor. Allt blir tyst. Det glödande kolet under tekannen susar, tyget från mästarens klädsel prasslar behagligt när hon byter position, vatten porlar när koppen fylls av hett vatten, machapulver vispas, någon emottar vördnadsfullt – bugar – bugar igen av respekt – dricker – en klunk av omsorg – tar emot teets klorofyll.

Efter lång tid har alla gäster i Forumtorgets tesalong fått smaka sitt livs bästa kopp te. Alla sitter vi mållösa, hänfödda och låter den svenska tystnadens obehag sakteliga övergå till ett ytterst bekvämt och avslappnat japanskt samkväm. Att ceremonin har pågått till allmän beskådning mitt i city har vi alla glömt. När vi stiger ur glasburen, barn som vuxen, är det som om vi kom från en annan dimension – zen – från en harmonisk och fredsbevarande planet, där allt annat vore otänkbart.